

Voorwoord

Aruba, one happy island van zon, zee en hagelwitte stranden. In 2008 biedt Nederland mij de kans een jeugdroom waar te maken: werken en leven op een Caribisch eiland. Ik emigreer als alleenstaande moeder met mijn twee jongste kinderen naar Aruba. De eerste maanden geniet ik van het zelfstandig werken met multicultureel jeugdig cliënteel. Als ik voor het eerst een kind zie met een posttraumatisch stress-syndroom na seksueel misbruik, ga ik volgens de richtlijnen van het Nederlands Stappenplan voor artsen te werk. Al vlug merk ik dat ik tegen onzichtbare muren oploop. Omdat ik niet begrijp waarom die er zijn en ze niet kan verklaren doe ik gewoon mijn werk. Vanaf 2009 stort de media zich meer op het thema seksueel misbruik van minderjarigen. Het wordt helder dat aangiftes bij de politie niet verwerkt worden, dossiers blijven liggen en slachtoffers door de overheid niet worden beschermd.

Pas na een jaar heb ik door dat het Stappenplan Kindermishandeling op Aruba niet toegepast wordt. Op Aruba breekt geen enkele arts, op enkele moedige uitzonderingen na, zijn medisch geheim als het gaat om een mishandeld kind. De collega's vrezen represailles en gevangenisstraf. Ik sta alleen.

Ik zoek hulp bij de overheid en krijg steun van minister van Economische Zaken, Sociale Zaken en Cultuur, Michelle Hooyboer-Winklaar, en minister van Volksgezondheid en Sport, Richard Visser. Ook minister van Justitie en Onderwijs, Arthur Dowers, stelt zich begrijpend op. Minister Michelle Hooyboer-Winklaar betreft Unicef en het Nederlandse AMK en doet er alles aan om de in Nederland geldende Meldcode voor Kindermishandeling in te voeren op Aruba. Dit lukt niet.

Ik heb het gevoel dat een deel van de politie aan de kant van de daders staat en voel me niet meer veilig. Als enige kinderpsychiater op Aruba, zonder steun van een sterk team, ben ik te kwetsbaar. In de winter van 2010 verlaten we het eiland en keren terug naar Nederland. Omdat ik een groot cliënteel heb moeten achterlaten en het gevoel heb dat er dringend iets moet gebeuren om de kinderen op Aruba te beschermen tegen verdere mishandeling, heb ik besloten dit boek te schrijven, uitsluitend in opdracht van het kind in mij.

De bevolking van Aruba, een eiland in beweging, is zich in deze jaren bewust geworden dat de situatie zoals zij nu is, waarbij elke schanddaad in de doofpot wordt gestopt, niet meer gedoogd kan worden. De pers, diverse stichtingen en moedige moeders van slachtoffers vechten voor de rechten van het kind. Het is tijd dat de slachtoffers meer hulp van buitenaf krijgen, en dat een hulpmodel wordt opgezet dat mogelijk als internationaal voorbeeld kan dienen. Het probleem van kindermishandeling komt overal ter wereld voor, onafhankelijk van etnische of

religieuze achtergronden, onafhankelijk van opleiding of inkomen. Het stilhouden en gedogen van het probleem kan er echter voor zorgen dat kindermisbruik endemisch wordt waardoor kleine gemeenschappen in de loop van een paar generaties verzieken. Daarom is het noodzakelijk om voor stevige structuren te zorgen die de veiligheid van de kinderen in elk land garanderen. Onze kinderen zijn de mensen van morgen.

De meeste namen van de personen die in dit boek voorkomen zijn veranderd, ook de namen van de slachtoffers. De namen van de ministers en de toenmalige directeur van de stichting Sostenemi zijn echt.

Apeldoorn, 12 mei 2012

Rita Zecher